

Arrest

nr. 176 687 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juli 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.11.2009 werd ingediend te Bredene en op datum van 18.10.2010 werd geactualiseerd door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocédure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 29.09.2005 met een beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef sindsdien illegaal in België (met uitzondering van de periode van 16.11.2009 tot 22.07.2010 waarin zijn aanvraag 9ter lopende was) tót 20.11.2014, datum waarop hij voor de tweede maal asiel aanvroeg. De tweede asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 19.06.2015 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures - namelijk acht maanden voor de eerste en zeven maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2005 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich het grootste dele van die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 13.09.2005, 13.02.2008, 20.10.2008, 29.07.2010 en 25.06.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar Macedonië zijn integratieproces zal afbreken voor lange tijd en dat dit mogelijks volledig teniet gedaan zal worden waardoor meteen ook de reden om een machtiging tot verblijf te verlenen zou kunnen wegvallen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Verder lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 45 jaar in Macedonië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes

persoonlijk keuze is geweest grotendeels illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst, minstens in de huidige politieke omstandigheden, totaal niet aangewezen is. Verzoeker laat echter na deze politieke omstandigheden verder te specificeren of te concretiseren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene nalaat zijn persoonlijke betrokkenheid te specificeren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt tot slot aan dat hij, steeds bereid is om één en ander persoonlijk toe te lichten in het kader van een persoonlijk onderhoud op de Commissie voor Advies. Echter, een eventueel persoonlijk onderhoud door de Commissie behoort tot de gegrondheid van de aanvraag. Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt waardoor hij zijn aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op dit element.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene perfect geïntegreerd zou zijn, dat hij hechte sociale banden zou hebben opgebouwd, dat hij niet afhankelijk zou willen zijn van de overheid, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij uitstekend Nederlands zou spreken en dat hij getuigenverklaringen voorlegt, evenals verschillende deelcertificaten van Nederlandse taallessen, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taallessen en een attest taalstage in de basiseducatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). “

1.2. Diezelfde dag neemt de gemachtigde ook een bevel om het grondgebied te verlaten, om de volgende redenen:

“De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten ;
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort”*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker het volgende aan:

*“schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging.
Hoewel verzoeker op 12 november 2009 een verzoek tot regularisatie in toepassing van artikel 9bis Vw. had ingediend, heeft verweerder pas op 23 juli 2015 hierop geantwoord (en aan verzoeker de beslissing ter kennis laten brengen op 29 juli 2015) ; zijnde meer dan vijf jaren en acht maanden later, hetgeen onredelijk lang is.*

Het getuigt niet van een behoorlijk bestuur dat een administratie pas een beslissing neemt inzake een aanvraag die meer dan vijf en een half jaar eerder was ingediend.

Verzoeker heeft zich in die lange tussenperiode, sedert 2009 tot op heden, immers nog verder geïntegreerd.

Zijn banden met zijn herkomstland zijn helemaal verbroken.

* Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel; schending van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

A. Algemene principes:

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoeker in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoeker in België sinds 2005 geen uitzonderlijke omstandigheden zijn enerzijds en anderzijds aanhaalt dat de asielprocedure van verzoeker negatief was afgesloten.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties telkens een weigeringsbeslissing hadden genomen inzake de beide asielaanvragen van verzoeker en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoeker en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat de door verzoeker uitgewerkte argumenten niet volstaan om als uitzonderlijke omstandigheden te worden aanzien die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dd. 23 juli 2015 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 12 november 2009 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Uit het geheel van de door verzoekers aangehaalde argumenten dd. 12 november 2009 in combinatie met het gegeven dat verzoeker dermate lang op het Belgisch grondgebied verblijft en verweerder na meer dan vijf jaren nog steeds geen beslissing had genomen in verzoekers aanvraag, bleek nochtans dat een ontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9bis van de Vw. een rationele en aanvaardbare oplossing is.

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat 'uitzonderlijke omstandigheden' in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoeker verhinderen in zijn land van herkomst, Macedonië, deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze 'uitzonderlijke omstandigheden' voor verzoeker geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende is om aan te tonen dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om naar Macedonië terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen. (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9,3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen.

Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoeker als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, (waaronder zijn vlucht uit zijn land omdat hij daar dreigde het slachtoffer te worden van vervolgingen ; zijn uitzonderlijk langdurig verblijf in België sedert 2005 ; zijn verregaande integratie in het land dewelke wordt aangetoond aan de hand van diverse voorgelegde aanbevelingsbrieven van Belgische burgers alsook behaalde attesten van gevolgde opleidingen ; de werkwillegheid in hoofde van verzoeker etc.) en dit louter om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen.

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit niet voldoende gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, maar bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

Verweerder schendt het redelijkheidsbeginsel indien hij verzoeker verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst , waarmee hij door zijn zeer lange afwezigheid en zijn verregaande integratie in het land (verzoeker verblijft ononderbroken in België sinds zijn asielaanvraag op 18 januari 2005), de banden verbroken heeft, louter en alleen om van daaruit de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Dit verzoek staat geenszins in verhouding tot de schadelijke gevolgen die hieruit voortvloeien voor verzoeker.

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962, 11/07/1996, TVR 97, p. 385 ; Rvst nr. 117.713 dd. 31/03/2003.)"

2.1.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de beslissing is genomen buiten de redelijke termijn, moet erop worden gewezen dat een vernietiging op grond van de miskennen van de redelijke termijn-eis hem enkel een voordeel kan opleveren wanneer de vaststelling van die onwettigheid inhoudt dat hij definitief in een gunstige situatie belandt of minstens dat het bestuur bij het heroverwegen van zijn besluit niet meer dezelfde beslissing kan nemen (RvS 12 januari 2012, nr. 217.198). Dat is in casu niet het geval: er is de Raad geen enkele bepaling gekend, en verzoeker voert deze ook niet aan, die met zich zou brengen dat het verstrijken van een welbepaalde termijn zou leiden tot het ipso facto ontvankelijk en gegrond verklaren van een aanvraag en het afleveren van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is

uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vermeende schending van de voormelde bepalingen en beginselen moet worden onderzocht in het licht van de door de verwerende partij gehanteerde wettelijke bepalingen.

2.1.4. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden”

strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

2.1.5. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker blijft steken in algemene en vage beschouwingen, doch geen enkel concreet argument bijbrengt dat erop zou wijzen dat de elementen van zijn aanvraag niet of niet deugdelijk zouden zijn beoordeeld.

In de mate dat verzoeker zich gegriefd voelt door de stelling van de verwerende partij dat zijn langdurige verblijf op Belgische grondgebied en integratie geen buitengewone omstandigheid zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat hierover werd gemotiveerd:

“De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene perfect geïntegreerd zou zijn, dat hij hechte sociale banden zou hebben opgebouwd, dat hij niet afhankelijk zou willen zijn van de overheid, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij uitstekend Nederlands zou spreken en dat hij getuigenverklaringen voorlegt, evenals verschillende deelcertificaten van Nederlandse taallessen, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taallessen en een attest taalstage in de basiseducatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). “

Inderdaad, omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont op geen enkele concrete manier aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht.

Voorts beperkt verzoeker zich tot de algemene beschouwing dat de verwerende partij de diverse gegevens beschikbaar in verzoekers dossier niet op een zorgvuldige, objectieve en redelijke wijze in acht heeft genomen, maar noch toont hij aan welk element dan ten onrechte niet in overweging zou zijn genomen, noch brengt hij enig concreet argument aan dat erop zou wijzen dat de verwerende partij op

niet objectieve of kennelijk onredelijke wijze zijn aanvraag zou hebben beoordeeld. De vage beschouwingen waaraan verzoeker zich overgeeft, volstaan daartoe uiteraard niet, nu elk van de door verzoeker aangebrachte elementen daadwerkelijk door de gemachtigde werd beoordeeld en uit de beslissing blijkt dat hij van oordeel is dat deze elementen noch op zichzelf, noch samengenomen, buitengewone omstandigheden aantonen.

Samengevat moet dan ook worden vastgesteld dat verzoeker geen concrete argumenten of gegevens bij brengt die erop zouden kunnen wijzen dat de gemachtigde, in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, of daarover niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd, in strijd met de vereisten van de formele motiveringsplicht.

2.1.6. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en is uiteengezet als volgt:

“Schending motiveringsverplichting + schending hoorrecht – art. 41 Handvest Grondrechten EU – schending art. 74/13 Vw.

Schending van art. 24 Handvest Grondrechten EU + art. 5 van de Richtlijn 2008/115/EG dd. 16/12/2008.

Schending van artikel 8 E.V.R.M. (Verdrag van 04/11/1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden).

- Op 29 juli 2015 liet verweerder aan verzoeker een Bevel om het grondgebied te verlaten – Bijlage 13 betekenen. (Stuk 2)

Het is onredelijk dat verweerder dit Bevel om het grondgebied te verlaten – (Bijlage 13) laat afleveren.

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoeker een Bevel af te leveren, houden een schending in van de motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten : Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

In casu werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 Vw.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

In de motivering van het Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 23 juli 2015 heeft verweerder echter met geen woord gerept over de uitzonderlijk lange verblijfsduur van verzoeker in België (verzoeker verblijft in België sinds 18 januari 2005 tot op heden) ; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van het Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 23 juli 2015 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, zonder met één woord te spreken over verzoekers jarenlang verblijf in België ; over zijn privé-leven etc., kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor het door verweerder uitgevaardigde Bevel dd. 23 juli 2015.

Voorafgaandelijk aan het Bevel dd. 23 juli 2015 werd verzoeker niet uitgenodigd door verweerder om naar het Gemeentehuis te gaan om daar toelichting te kunnen geven over zijn levensomstandigheden in België de voorbije jaren.

Er werden aan verzoeker door niemand vragen gesteld over zijn verblijfssituatie in België de voorbije tien jaren, noch over zijn gezinstoestand, noch over zijn gezondheidstoestand.

Indien verzoeker dienaangaande zou zijn gehoord geweest door hetzij de Politie van Oostende hetzij het Gemeentehuis van Oostende , dan had hij meer details kunnen aanvoeren over zijn langdurig verblijf in België, over zijn gezinssituatie etc.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoeker de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen inzake zijn langdurig verblijf in België, dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en

familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, diende verzoeker in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

Het niet horen van verzoeker leidt er in casu daadwerkelijk toe dat aan verzoeker de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een Bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoeker verwijst naar het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C- 249/13 van 11 december 2014) waarin het Hof van Justitie heeft benadrukt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert.

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

Het Hof deed uitspraak na een prejudiciële vraag van een Franse rechtbank.

Het Hof heeft aangaande het hoorrecht het volgende weerhouden :

□ Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, moet de betrokkene, volgens het Hof , tijdens een gehoor zijn standpunt kunnen weergeven over:

o de wettigheid van zijn verblijf,

o de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,

o en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).

□ De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij als betrokkene daarop alleen kan antwoorden door zelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen.

□ De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit, maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.

□ Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie.

Hoorrecht in het algemeen

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

□ haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).

□ artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.

□ artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.

Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:

□ de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C-277/11, Mukarubega C-166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.

□ de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C-277/11, G. en R. C-383/13).

De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C- 383/13).

Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerrichtlijn

De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrichtlijn).

Ze moeten bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrichtlijn).

Draagwijdte van het hoorrecht bij terugkeerbesluit

De Terugkeerrichtlijn specificeert niets over het hoorrecht bij een terugkeerbesluit.

Het Hof van Justitie benadrukt dat het hoorrecht ook geldt bij een terugkeerbesluit.

Het Hof verduidelijkt wat dit recht om gehoord te worden inhoudt bij een terugkeerbesluit:

De wijze waarop een onwettig verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van de Terugkeerrichtlijn, namelijk de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders naar hun herkomstland (Achughbabian C-329/11).

Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

- Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Aan de hand van de dossiergegevens in het administratief dossier staat het vast dat verzoeker sinds januari 2005 in België woonachtig is.

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing , en met name wanneer verweerder een Bevel wenst te laten afleveren aan verzoeker, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoeker en de lange duur van verblijf in België dient te respecteren.

Verzoeker heeft recht op eerbiediging van zijn gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoeker vormt in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door de bestreden beslissingen.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet

bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen : "Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar het feit dat "Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten : Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort".

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt ook om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, hoeft niet in vraag te worden gesteld.

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker verregaande inspanningen heeft geleverd om zich te integreren en dat de lokale gemeenschap van zijn verblijfplaats zijn verzoek tot verkrijgen van een verblijfsmachtiging ondersteunt.

Uit het administratief dossier , waaronder het asielsdossier (en met name de asielprocedure n.a.v. verzoekers tweede asielaanvraag dd. 20 november 2014) van verzoeker (hetgeen eveneens ter beschikking is van verweerder), bleek eveneens dat verzoeker sedert januari 2005 zonder onderbreking in België verblijft.

Dat er in casu sprake is van een inmenging door verweerder in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoeker, staat buiten kijf.

Verweerder had (cfr. artikel 8, eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (en terug te keren naar Macedonië) het privé leven van verzoeker daadwerkelijk zal worden gehypothekeerd.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoeker zou worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen (zowel deze die in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. dd. 12 november 2009 werden uitgewerkt alsook deze die aan het licht kwamen in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag dd. 20 november 2014) en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Macedonië normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Om die redenen had verweerder het privé- en gezinsleven van verzoeker in België dienen te handhaven.

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoekers recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast."

2.2.2. Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie heeft betrekking op de rechten van het kind. Verzoeker toont niet aan in welke mate deze bepaling toepasselijk zou kunnen zijn, nu hij niet aanvoert, laat staan aantoon, dat er een kind in het spel is.

2.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en heeft betrekking op een verwijderingsmaatregel, zodat het een uitoefening van het Unierecht inhoudt; bijgevolg moet het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht gerespecteerd worden. De betrokken vreemdeling dient dus in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Het arrest Boudjlida legt dienaangaande de verantwoordelijkheid duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht –en niet ex artikel 41 van het Handvest, nu deze bepaling zich richt tot de instellingen en organen van de Unie-, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van het geval (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Uit de bewoordingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan geen verplichting worden afgeleid voor de verwerende partij om, voorafgaand aan het nemen van een terugkeerbesluit, rekening te houden met de duur van het verblijf of het privé-leven van de betrokken vreemdeling. Verder verwijst verzoeker wel vaagweg naar "zijn gezinstoestand", maar hij toont niet aan dat hij in België deel uitmaakt van een gezin. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er elementen zijn die zouden raken aan het hoger belang van het kind of aan zijn gezondheidstoestand. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat het besluitvormingsproces dat thans heeft geresulteerd in de afgifte van het bestreden bevel anders zou zijn geweest mocht hij voorafgaandelijk zijn gehoord over de elementen waarnaar artikel 74/13 van de

Vreemdelingenwet verwijst. Met andere woorden: verzoeker toont geen belang aan bij de vermeende schending van het hoorrecht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Het privé-leven van verzoeker, en zijn integratie, kunnen wél worden betrokken op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, zoals door hem geciteerd.

Het thans bestreden bevel is genomen ingevolge de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker had in het kader van deze aanvraag reeds gewezen op zijn langdurig verblijf en integratie en brengt in het kader van zijn middel geen bijkomende elementen aan. De beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die betrekking heeft op de ontvankelijkheid ervan, dit wil zeggen waarin de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en waarbij dus geantwoord wordt op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, kan in casu dus aangenomen worden als een gelegenheid waarin deze laatste daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kan maken over de redenen die de overheid ervan zou kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. Zelfs zo in casu kan worden vastgesteld dat een lange tijdspanne is verstreken tussen het moment dat de aanvraag werd ingediend en het moment waarop daarop een antwoord werd geboden middels de eerste bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat dit niet relevant is voor de onderhavige zaak, om de volgende redenen:

De elementen van integratie en langdurig verblijf werden op zich niet betwist door de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, maar zij is van oordeel dat ze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en dus niet van aard zijn om verzoeker toe te laten af te wijken van de gewone procedure die oplegt dat de aanvraag om een verblijfsmachtiging zou worden ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Een en ander is niet strijdig met artikel 8 van het EVRM: het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Bovendien blijkt ook dat in de eerste bestreden beslissing een afweging wordt gemaakt tussen het privéleven van verzoeker in België en datgene in zijn land van herkomst. De verwerende partij stelde namelijk:

“Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar Macedonië zijn integratieproces zal afbreken voor lange tijd en dat dit mogelijks volledig teniet gedaan zal worden waardoor meteen ook de reden om een machtiging tot verblijf te verlenen zou kunnen wegvallen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Verder lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 45 jaar in Macedonië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijk keuze is geweest grotendeels illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst. [...].”

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, die in het kader van de middelen die hij heeft aangevoerd deze motivering niet met concrete argumenten betwist, niet alleen geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt, maar evenmin aantoonde dat in het bestreden bevel nogmaals zou moeten worden gemotiveerd om welke reden zijn privéleven niet van aard is om hem toe te laten in België te verblijven en hem een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Hij kent deze motieven namelijk, zodat is voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht, ook in het licht van de garanties die artikel 8 van het EVRM biedt.

2.2.5. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS